ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 9 MAART 1978 [1]

Firma Kühlhaus Zentrum AG tegen Hauptzollamt Hamburg-Harburg (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg)

Zaak 79/77

Samenvatting

Landbouw — Monetaire compensende bedragen — Invoer uit derde landen — Vrijstelling van heffing — Verlaging van het monetaire compenserende bedrag door toepassing van een correctiecoëfficiënt — Ongeoorloofdheid

(Verordening nr. 1380/75 van de Commissie, art. 4, lid 3)

Verordening nr. 1380/75 is niet in die zin te verstaan dat bij invoer in Lid-Staten van waren uit derde landen waarvoor de heffing wel is vastgesteld doch niet ingevorderd, terwijl er voor die waren wel een compenserend bedrag wordt ingevorderd, het monetaire compenserende bedrag door toepassing van een monetaire vermenigvuldigingscoëfficiënt wordt verlaagd.

In de zaak 79/77

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Hamburg in het aldaar aanhangig geding tussen

FIRMA KÜHLHAUS ZENTRUM AG te Hamburg

en

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-HARBURG

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen (PB L 139 van 30. 5. 1975, blz. 37),

wijst

1 — Procestaal: Duits.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, A. M. Donner en A. O'Keeffe, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop en de opmerkingen gemaakt krachtens artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG, kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

De Duitse firma Kühlhaus Zentrum AG, verzoekster in het hoofdgeding, heeft als eigenares van een particulier douane-entrepot op 12 november 1975 een partij bevroren rundvlees uit Argentinië doen inklaren. De invoer is geschied in het kader van een tariefcontingent, door de Gemeenschap krachtens GATT-overeenkomsten ten behoeve van derde landen opengesteld. Door die contingentering — waarvoor een douanerecht van 20 % gold — kon een bepaalde hoeveelheid vlees vrij van heffing worden ingevoerd,

Toen de waar vervolgens werd belast met een monetair compenserend bedrag van DM 1 866,80, maakte verzoekster in het hoofdgeding tegen de aanslag bezwaar: het monetaire compenserende bedrag zou volgens haar, door toepassing van de coëfficiënt bedoeld in artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, moeten worden verlaagd met DM 1 483,20, dat wil zeggen met het bedrag met dat bij vermenigvuldiging van de vastgestelde heffing met de in artikel 4, lid 3, bedoelde coëfficiënt, op de heffing in mindering moet worden gebracht.

Nadat het Hauptzollamt te Hamburg-Harburg, verweerder in het hoofdgeding, het bezwaarschrift had verworpen, is de zaak bij het Finanzgericht te Hamburg aanhangig gemaakt.

Het Finanzgericht was van oordeel dat zich ten deze een probleem voordeed dat de uitlegging en, eventueel, de rechtsgeldigheid van het gemeenschapsrecht betrof en heeft bij beschikking van 1 juni 1977, krachtens artikel 177 van het EEG-verdrag, het geding geschorst met verzoek aan het Hof om een prejudiciële beslissing inzake de navolgende vragen:

„1. Moet verordening (EEG) nr. 1380/75 aldus worden verstaan dat bij de invoer uit derde landen in de Lid-Staten van waren, waarvoor wel een heffing is vastgesteld doch de oplegging is geschorst, en waarover een monetair compenserend bedrag wordt geheven, het monetair compenserend bedrag door vermenigvul-

diging met een coëfficiënt wordt verminderd?

2. Bij bevestigende beantwoording van vraag 1:

   Moet het monetair compenserend bedrag worden verminderd met het bedrag waarmee de heffing, indien opgelegd, door toepassing van de in verordening (EEG) nr. 2147/75 vermelde coëfficiënt zou moeten worden verminderd?

3. Bij ontkennende beantwoording van vraag 1:

   Is verordening (EEG) nr. 1380/75 in zoverre nietig dat in het geval dat een heffing in rekeneenheden is vastgesteld doch de oplegging is geschorst, het monetair compenserend bedrag bij importen uit derde landen in de Bondsrepubliek niet door toepassing van een coëfficiënt wordt verlaagd?"

De verwijzingsbeschikking is op 4 juli 1977 ter griffie van het Hof ingeschreven. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan en de zaak naar de Eerste Kamer te verwijzen.

II — Samenvatting van de schriftelijke opmerkingen, krachtens artikel 20 van het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG bij het Hof ingediend

Volgens *verzoekster in het hoofdgeding* blijkt uit de zevende overweging van de considerans van verordening nr. 1380/75, dat een juiste berekening der monetaire compenserende bedragen weliswaar medebrengt dat er verschillende percentages worden aangehouden al naar gelang het om het handelsverkeer met andere Lid-Staten dan wel met derde landen gaat, doch dat „ter vereenvoudiging" — en overeenkomstig het in verordening nr. 1463/73 bepaalde — in beide gevallen dezelfde percentages dienen te worden vastgesteld. De normaliter nodige aanpassing der monetaire compenserende bedragen is daardoor opgeschoven naar de belastingen bij invoer, de restituties en alle andere in het handelsverkeer met derde landen te heffen of toe te kennen bedragen.

Daardoor zijn de monetaire compenserende bedragen, geldende voor — casu quo toegepast op — de invoer uit derde landen in de Bondsrepubliek Duitsland, te hoog wanneer pas later tot invordering der heffingen wordt overgegaan. In zodanig geval blijft immers de naar de heffingen verschoven correctie der monetaire compenserende bedragen achterwege. De aanpassing dient derhalve de monetaire compenserende bedragen zelf te betreffen: zij dienen te worden verminderd met het bedrag, verkregen bij vermenigvuldiging van de monetaire coëfficiënt met de heffing.

Volgens verordening nr. 1380/75 dient de coëfficiënt te worden toegepast op de belastingen bij invoer, zoals ze worden geïnd, en niet zoals ze „in rekeneenheden" zijn vastgesteld. Dit heeft ook te gelden wanneer uitstel ertoe leidt dat zulke belastingen bij invoer in feite niet worden geheven.

Een andere uitlegging van verordening nr. 1380/75 zou in strijd komen met het discriminatieverbod en met het beginsel dat gelijkheid van behandeling verlangt, en wel met name ook met artikel 40, lid 3, van het EEG-Verdrag. Om te beginnen zou het komen tot een ongerechtvaardigde gelijke behandeling van ongelijke casusposities; er zouden — zonder dat er met betrekking tot de overige invoerbelastingen tot correctie wordt overgegaan — gelijke monetaire compenserende bedragen worden geïnd op importen uit Lid-Staten èn uit derde landen, ofschoon er bij invoer uit derde landen in de Bondsrepubliek Duitsland uiteraard lagere lasten hebben te gelden.

Daarentegen worden gelijke casusposities zonder geldige reden ongelijk behandeld. Enerzijds worden importen uit derde landen zwaarder belast dan importen uit Lid-Staten. Anderzijds worden de importen uit derde landen in de Bondsrepubliek Duitsland zwaarder belast dan de importen uit derde landen in andere Lid-Staten. De andere Lid-Staten komen in zulke gevallen in het genot van het „exacte" voordeel dat hun door het monetaire compenserende bedrag en het uitstel der heffingen wordt verschaft. De Duitse importeurs hebben een onaangepast — en daardoor te hoog — monetair compenserend bedrag te betalen.

De *Commissie* wijst er om te beginnen op dat de gestelde vragen niet tot de vleessector beperkt zijn gebleven doch, geheel in het algemeen, „waren" en „invoer uit derde landen" betreffen. Wel heeft zij zich in haar overwegingen beperkt tot de bijzondere aspecten van de invoer waarom het in hoofdgeding gaat.

De Commissie brengt vervolgens haar uitlegging ter sprake van de ten deze doorslaggevende verordening nr. 974/71, in welker artikel alleen te lezen valt dat de aangehouden percentages (vastgeteld naar gelang van de ontwikkeling der monetaire situatie) „op de prijzen" van toepassing zijn, waarbij zij zich heeft laten leiden door de aan het systeem ten grondslag liggende bedoeling compensatie te bieden voor het feit dat de prijzen als gevolg van bedoelde ontwikkeling der monetaire situatie waren gaan divergeren. Voor de intracommunautaire handel heeft zij gerefereerd aan de garantieprijzen (met name: de interventieprijzen). Daarentegen ligt, wat de handel met derde landen betreft, in de heffingen en restituties reeds een gedeeltelijke monetaire compensatie besloten (uitgedrukt in rekeneenheden en met behulp van de wisselkoers — en later met behulp van de zogenaamde „groene koers" — in nationale munteenheden omgerekend, overbruggen deze bedragen het gehele verschil tussen de wereldmarktprijzen die het uitgangspunt vormden en het prijspeil in de betrokken Lid-Staat). Bij de berekening van de jegens derde landen toepasselijke monetaire compenserende bedragen is dan ook uitsluitend gerefereerd aan het gedeelte der prijzen waarvoor de heffingen of restituties geen compensatie boden, dat wil zeggen aan de wereldmarktprijzen die eraan ten grondslag liggen. In een tweede fase heeft de Commissie, op administratieve vereenvoudiging bedacht, wat de monetaire compensatie betreft uniforme basisbedragen vastgesteld, berekend naar de communautaire garantieprijzen. Die bedragen moesten evenwel worden gecorrigeerd, omdat de heffing of de restitutie reeds de nodige compensatie had gebracht. De Commissie heeft dan ook in haar sedert 1 maart 1973 vastgestelde verordeningen (nr. 648/73 van 1. 3. 1973 en 1463/73 van 30. 5. 1973) een zogenaamde monetaire coëfficiënt vastgesteld welke voor Lid-Staten met gerevalueerde munteenheid het revaluatie-effect dekte en voor Lid-Staten met gedevalueerde munteenheid het devaluatie-effect. Voor de Bondsrepubliek Duitsland is het effect van de revaluatie van de DM ten opzichte van de „groene koers" thans op 7,5 % te stellen, zodat de monetaire coëfficiënt bedraagt: 0,925 % $\frac{(100 - 7{,}5)}{100}$

Voor Frankrijk bedraagt het effect van de devaluatie van de FF thans 14,5 %, zodat de monetaire coëfficiënt 1,145 % $\frac{(100 + 14{,}5)}{100}$ bedraagt.

Volgens de thans toegepaste wijze van berekening vormen het monetair compenserende basisbedrag en de monetaire coëfficiënt een eenheid: het werkelijke monetaire compenserende bedrag. Men zou zich dus op het eerste gezicht geneigd kunnen gevoelen te concluderen dat het in casu toegepaste monetaire compenserende bedrag te hoog is, omdat vrijstelling van de heffing ertoe geleid heeft dat de normale correctie — via de monetaire coëfficiënt — achter-

wege is gebleven. Maar het verschil tussen het werkelijk toegepaste monetaire compenserende bedrag en het in theorie juist berekende monetaire compenserende bedrag is praktisch te verwaarlozen. De berekening van verzoekster in het hoofdgeding — die meent dat er boven bedoeld bedrag DM 1483,20 teveel is berekend — berust op onjuiste gegevens. Zij wenst het monetaire compenserende bedrag te zien verminderd met een bedrag gelijk aan de som welke op de „theoretische" heffing in mindering zou zijn gebracht via de destijds geldende monetaire vermenigvuldigingscoëfficiënt (0,9 %), dat wil zeggen met 10 %.

Rechtens zou zulk een wijze van berekening evenwel niet door de beugel kunnen, immers bij gebreke van een feitelijk toegepaste heffing zou men tevergeefs zoeken naar een referentiepunt voor de toepassing van de monetaire coëfficiënt; bovendien zou men in strijd komen met artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75. De berekening van het monetaire compenserende bedrag kan hoogstens worden gecorrigeerd door tot de oorspronkelijke wijze van berekening terug te keren en in zulke gevallen het monetaire compenserende bedrag te berekenen op grondslag van de wereldmarktprijs voor de geïmporteerde waar. Volgens die berekening zou verzoekster in het hoofdgeding er ongeveer 7 pfennig per kilogram, dat wil zeggen DM 193,46 (± 1 % van de waarde) op vooruit gaan. Het verschil tussen beide uitkomsten is een gevolg van het feit dat de berekening van het monetaire compenserende bedrag bij het onderhavige produkt door twee specifieke factoren wordt beïnvloed. In de eerste plaats wordt bij rundvlees het monetaire compenserende basisbedrag niet op grond van de interventieprijs berekend, doch op grond van een met 10 % verlaagde prijs — om aldus het werkelijk niveau van de wereldmarktprijzen in deze sector als geheel meer recht te doen wedervaren —. In de tweede plaats worden er ter berekening van de monetaire compenserende bedragen op hetgeen uit het litigieuze rundvlees wordt vervaardigd andere berekeningscoëfficiënten (veredeling) toegepast dan voor de berekening van de heffing. Het monetaire compenserend basisbedrag voor het litigieuze produkt is dus lager dan een bedrag berekend volgens de beginselen die ten aanzien van de heffing gelden. Het toepassen van de monetaire coëfficiënt op de heffing leidt aldus tot een verdere verlaging van het totale monetaire compenserende bedrag dan het geval zou zijn indien men bij zijn berekening aanstonds van de wereldmarktprijs zou zijn uitgegaan. Uiteindelijk leidt dit tot een relatieve bevoordeling van invoer naar landen met een gerevalueerde munteenheid en tot relatieve benadeling van invoer naar landen met gedevalueerde munteenheid. Het zou evenwel niet juist zijn dit aan het stelsel eigen voordeel ook na het wegvallen van de heffing via de coëfficiënt in stand te houden.

De bijzonderheden van de wijze van berekening van het monetaire compenserende bedrag in de sector rundvlees leiden er, kortom, toe dat, ongeacht de wijze van berekening waarvan men zich bedient, de theoretisch ideale oplossing niet steeds kan worden verwezelijkt. De afwijkingen blijven evenwel binnen redelijke grenzen en leiden in ieder geval niet tot verschillen die tot een verstoring van het handelsverkeer zouden kunnen voeren. De Commissie heeft het tot nu toe dan ook niet nodig geacht om van haar tegenwoordige wijze van berekening af te stappen. Wederinvoering van het oude stelsel in de sector rundvlees zou, gezien de aanhoudende prijsschommelingen op de wereldmarkt, tot een permanente „actualisering" (in alle Lid-Staten) leiden van de monetaire compenserende bedragen zoals die op importen uit derde landen worden toegepast. Bovendien zou het vaststellen van die wereldmarktprijzen op zich zelf een nieuwe onzekerheidsfactor worden.

De Commissie geeft het Hof in overweging de vragen van het Finanzgericht te Hamburg als volgt te beantwoorden:

1. Voor de „toepassing van een monetaire vermenigvuldigingscoëfficiënt" — of, nauwkeuriger gezegd, voor een verlaging van het monetaire compenserende bedrag door toepassing van de monetaire coëfficiënt op de fictieve heffing bieden de geldende verordeningen, en met name verordening nr. 1380/75, geen rechtsgrondslag. De nationale gezagsorganen zijn dus niet bevoegd tot zulk een aanpassing van het monetaire compenserende bedrag (welke in bepaalde andere gevallen, trouwens op een verhoging zou neerkomen) over te gaan. Zulk een verlaging van het monetaire compenserende bedrag ware ook economisch onjuist, immers een te vergaande bevoordeling van de importen (naar landen met een gerevalueerde munteenheid).
2. Mocht, anders dan de Commissie voor juist houdt, de eerste vraag bevestigend worden beantwoord, dan zou ook de tweede vraag in bevestigende zin moeten worden beantwoord.
3. Het monetaire compenserende bedrag dat bij vrijstelling van de heffing op de invoer van het betrokken produkt wordt gelegd, is maar weinig hoger dan het bedrag dat zou zijn geheven bij toepassing van een theoretisch als ideaal te beschouwen wijze van berekening. Zo geringe verschillen kunnen worden aanvaard, in aanmerking genomen de met een forfaitair systeem onvermijdelijkerwijs gepaard gaande onnauwkeurigheden en de administratieve complicaties die aan een wijziging van de wijze van berekening verbonden zijn.

Overwegende dat verzoekster in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door de te Hamburg gevestigde advocaat K. Landry, en de Commissie van de EG, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Gilsdorf, als gemachtigde, ter terechtzitting van 24 november 1977 zijn gehoord;

dat de mondelinge behandeling vanwege de gewijzigde samenstelling der Kamer ter terechtzitting van 25 januari 1978, partijen gehoord, is heropend;

dat partijen in het hoofdgeding hebben verklaard te volharden bij hetgeen eerder namens hen was betoogd, waarna de advocaat-generaal op dezelfde terechtzitting zijn conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht Hamburg bij op 4 juli 1977 ter griffie ingekomen beschikking van 1 juni 1977, het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag een aantal vragen gesteld heeft inzake de uitlegging en de rechtsgeldigheid van verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen (PB L 139 van 30. 5. 1975, blz. 37);

dat die vragen zijn gerezen in een geding betreffende de heffing van monetaire compenserende bedragen bij invoer — door de Duitse firma Kühlhaus Zentrum, verzoekster in het hoofdgeding — van een partij bevroren rundvlees uit Argentinië;

dat de invoer heeft plaats gevonden in het raam van een krachtens „GATT" — overeenkomsten door de Gemeenschap ten behoeve van derde landen geopend tariefcontingent, welke contingentering vrijstelling van de heffing mogelijk maakte;

dat de waar is belast met een monetair compenserend bedrag van DM 1 866,80, tegen welke aanslag verzoekster in het hoofdgeding beroep heeft ingesteld;

dat bedoeld beroep berustte op artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, volgens hetwelk de monetaire compensatie haars inziens had moeten worden verlaagd met het bedrag dat op de heffing in mindering komt wanneer daarop de in genoemd artikel 4, lid 3, bedoelde coëfficiënt wordt toegepast;

2 Overwegende dat wordt gevraagd of verordening nr. 1380/75 aldus is te verstaan dat bij invoer in Lid-Staten van waren uit derde landen waarvoor de heffing wel is vastgesteld, doch niet ingevorderd, terwijl er over die waren een compenserend bedrag wordt geheven, het monetaire compenserende bedrag door toepassing van een monetaire vermenigvuldigingscoëfficiënt wordt verlaagd;

dat ingeval van bevestigende beantwoording van de voorgaande vraag, voorts wordt gevraagd of het monetaire compenserende bedrag moet worden verlaagd met eenzelfde bedrag als op de heffing, indien ingevorderd, in mindering komt door toepassing van de coëfficiënt bedoeld in verordening nr. 2147/75;

dat voor het geval van ontkennende beantwoording van de eerste vraag voorts wordt gevraagd of verordening nr. 1380/75 nietig is voor zover, wanneer er voor importen uit derde landen in de Bondsrepubliek Duitsland een heffing in rekeneenheden is vastgesteld, doch niet ingevorderd, het monetaire compenserende bedrag niet door toepassing van een monetaire coëfficiënt is verlaagd;

3 Overwegende dat artikel 4, lid 3 en lid 4, van verordening nr. 1380/75 als volgt luidt:

„3. ... worden echter:

(a) ...

(b) in het handelsverkeer met derde landen, de in rekeneenheden vastgestelde belastingen bij invoer, restituties en heffingen bij uitvoer,

met een coëfficiënt vermenigvuldigd. Deze coëfficiënt wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van het monetaire compenserende bedrag en wordt door de Commissie tegelijk met dit bedrag vastgesteld.

...

4. Indien de heffing op de restitutie moet worden vermeerderd respectievelijk verminderd met compenserende bedragen „toetreding" en monetaire compenserende bedragen, en tevens met een coëfficiënt moet worden vermenigvuldigd dienen de volgende bewerkingen te worden uitgevoerd:

   a) de heffing of restitutie wordt verminderd, respectievelijk vermeerderd met het compenserende bedrag „toetreding";

   b) de uitkomst hiervan wordt met de coëfficiënt vermenigvuldigd;

   c) het aldus verkregen bedrag wordt, na te zijn omgerekend in nationale munteenheid, verminderd respectievelijk vermeerderd met het monetaire compenserende bedrag";

dat de Commissie de noodzaak van toepassing der coëfficiënt in de zevende overweging van de considerans der verordening als volgt adstrueert:

„Overwegende dat de in rekeneenheden vastgestelde compenserende bedragen ‚toetreding', de vaste elementen in de zin van artikel 61 van de Toetredingsakte, de belastingen bij invoer, de restituties en alle andere in het handelsverkeer met derde landen te heffen of toe te kennen bedragen, evenals de prijzen in de betrokken Lid-Staten in de munteenheden van deze Lid-Staten worden omgerekend met gebruikmaking van de in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid vastgestelde koersen; dat het derhalve noodzakelijk is voor de berekening van het monetaire compenserende bedrag slechts het verschil aan te houden tussen het prijspeil en het betrokken in rekeneenheden uitgedrukte bedrag; dat, ter vereenvoudiging van de regeling en om toepassing van een zelfde compenserend bedrag in het handelsverkeer van een gegeven Lid-Staat met elk van de andere Lid-Staten en met derde landen mogelijk te maken, de compenserende bedragen ‚toetreding', de vaste elementen, de belastingen bij invoer, de restituties en alle andere in het handelsverkeer met derde landen te heffen of toe te kennen bedragen gecorrigeerd moeten worden met behulp van een coëfficiënt die de situatie weergeeft van de munteenheid van de Lid-Staat die het monetaire compenserende bedrag moet toepassen";

dat verzoekster in het hoofdgeding op grond van de bewoordingen van deze overweging en met name ook op grond van de zinsnede „dat het derhalve noodzakelijk is voor de berekening van het monetaire compenserende bedrag slechts het verschil aan te houden tussen het prijspeil en het betrokken in rekeneenheden uitgedrukte bedrag", van mening is dat genoemd artikel 4 in die zin is te verstaan dat het voldoende is wanneer er een heffing in rekeneenheden is vastgesteld, ook al wordt die heffing niet ingevorderd, en dat het monetaire compenserende bedrag in zodanig geval moet worden verminderd met het bedrag dat door toepassing van een coëfficiënt op de niet ingevorderde heffing in mindering wordt gebracht;

6 Overwegende dat de Commissie, op administratieve vereenvoudiging bedacht, op 1 maart 1973 heeft besloten zowel voor het intracommunautaire handelsverkeer als voor de handel met derde landen, uniforme monetaire compenserende basisbedragen vast te stellen bij berekening waarvan aan de communautaire garantieprijzen wordt gerefereerd;

dat de monetaire compenserende bedragen voor importen uit derde landen (of voor exporten naar die landen) in beginsel dienen te worden gecorrigeerd, aangezien de noodzakelijke compensatie reeds door de heffing of de restitutie is verzekerd;

dat die correctie geschiedt door toepassing van de coëfficiënt bedoeld in artikel 4 van verordening nr. 1380/75;

dat het monetaire compenserende bedrag dat op de invoertransactie van verzoekster in het hoofdgeding is toegepast, weliswaar op het eerste gezicht te hoog kan schijnen, omdat de gewone correctie — via de monetaire coëfficiënt — in verband met de vrijstelling der heffing achterwege is gebleven, doch dat de uitdrukkelijke bewoordingen der verordening tot dit resultaat voeren;

dat waar de bewoordingen der verordening duidelijk zijn, de door verzoekster in het hoofdgeding voorgestane uitlegging van artikel 4 der verordening niet kan worden aanvaard;

dat de eerste vraag derhalve ontkennend dient te worden beantwoord;

7 Overwegende dat verzoekster in het hoofdgeding — voor het geval dat haar uitlegging der betrokken verordening niet mocht worden aanvaard — voorts heeft gesteld dat de verordening zelve als „nietig" zou zijn te beschouwen, omdat het discriminatieverbod en het beginsel ener gelijke behandeling — en wel met name ook het in artikel 40, lid 3, van het Verdrag omschreven beginsel — zouden zijn geschonden;

dat zij van mening is dat de volledige heffing van een monetair compenserend bedrag van importen waarover de heffing niet is ingevorderd, zou neerkomen op een begunstiging van de importen in Lid-Staten met een gedepreciëerde munteenheid waar het monetaire compenserende bedrag ongekort betaald wordt, en op benadeling van de importen in Lid-Staten met een gerevalueerde munteenheid waar het monetaire compenserende bedrag zonder aanpassing wordt ingevorderd;

8 Overwegende dat wanneer de Gemeenschap contingenten uit derde landen zonder toepassing der heffing toelaat, weliswaar het nut van toepassing van het stelsel der monetaire compenserende bedragen in twijfel mag worden getrokken, doch dat de communautaire regeling medebrengt dat het systeem behoudens uitdrukkelijke ontheffing van de Commissie ook op zulke importen moet worden toegepast;

dat verzoekster in het hoofdgeding niet tegen de toepassing van het stelsel der monetaire compenserende bedragen op de omstreden importen is opgekomen, doch alleen bezwaar maakt tegen het feit dat men niet — door toepassing van een monetaire coëfficiënt — tot verlaging van het bedrag is overgegaan;

dat het aan het stelsel der monetaire compenserende bedragen eigen is dat die bedragen forfaitair en voor produkten of groepenprodukten in hun algemeenheid worden vastgesteld;

dat men door het hierbedoelde contingent van de heffing vrij te stellen op het communautaire stelsel van prijsvaststelling in de sector rundvlees een uitzondering heeft willen maken zodat de importeurs die daarvan hebben kunnen profiteren, zich bevonden in een situatie welke met die der overige importeurs niet kan worden vergeleken;

dat discriminatie vooral in een verschillende behandeling van vergelijkbare casusposities is gelegen, zodat het verwijt van discriminatie in de feiten geen steun vindt als het gaat om de toepassing van verordening nr. 1380/75 op waren die in het kader van een van heffing vrijgesteld contingent werden ingevoerd;

9 dat, deze overwegingen in aanmerking genomen, bij onderzoek van de derde vraag niet is gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid der betrokken verordening in de weg kunnen staan;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de EEG wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking komen;

dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechter over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende inzake de vragen, door het Finanzgericht te Hamburg bij beschikking van 1 juni 1977 gesteld, verklaart voor recht:

1. **Verordening nr. 1380/75 is niet in die zin te verstaan dat bij invoer in Lid-Staten van waren uit derde landen waarvoor de heffing wel is vastgesteld, doch niet ingevorderd, terwijl er over die waren een compenserend bedrag wordt geheven, het monetaire compenserende bedrag door toepassing van een monetaire vermenigvuldigingscoëfficiënt wordt verlaagd.**

2. **Bij onderzoek naar de derde vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid der betrokken verordening in de weg kunnen staan.**

Bosco Donner O'Keeffe

Uitgesproken te Luxemburg op negen maart negentienhonderdachtenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer

G. Bosco